

Anne Kristine Nordstrand, publikummer fra Skjånes.

At det går an å få til en slik gripende forestilling med et så vanskelig tema. Da vi kom, fikk vi ikke gå inn. Mens vi står der og prater, ser vi en hvitkledd person komme nedover et fjell like ved. Han er dårlig kledd og ringler med små bjeller. Han beveger seg fra stein til stein og fra tue til tue mens han ringler med bjellene helt til han er nede der vi står og går mellom oss og ser på oss.

Han symboliserte barnas ferd gjennom vanskelig terreng og bjellene symboliserte den utryggheten de følte. Inne i salen så vi en liten scene med 3 frakker. Da publikum hadde kommet på plass og det ble ro, begynte de 2 ytterst frakkene å bevege seg og 2 musikere kom fram og satte seg. Til slutt kom Juni ut av den siste frakken.

Og vi fikk en forestilling som jeg aldri kommer til å glemme. Det var mange som ble sterkt berørt. Jeg snakka med flere utflytta Skjånesværingar som kjente historien godt gjennom foreldre som hadde snakket om det. Alle var kjempefornøyd og glade for at de fikk historien fremført på denne måten.

Jeg skjønnte ikke hvordan Juni skulle få denne historia til å bli et skuespill. Men det fikk hun til. Min beundring er stor.

Jeg kommer med oppfordringen om at dette stykket måtte flere få anledning til å se.